

EȘTI CHEMAT LA O VIAȚĂ DE RUGĂCIUNE

Textul biblic:
Matei 6:1-18; 7:7-12

Versetul cheie:
Matei 6:6

Ideea centrală a lecției: Rugăciunea este comunicarea noastră cu Dumnezeu, bazată pe curăția vieții noastre care se proșterne înaintea Lui și pe încrederea că El ne aude și ne vine în ajutor.

Scopul lecției: Să te încurajeze să iubești părtășia cu Dumnezeu în rugăciune și să-ți dea curaj să vii înaintea Lui cu o inimă deschisă.

1. Cum să ne rugăm? (Matei 6:1-8)

În acest capitol Domnul Isus continuă să ne învețe cu privire la alte aspecte ale vieții creștine. Dacă ar fi să împărțim acest capitol pe teme de discuție, am putea spune că prima secțiune majoră formată din vs. 1-18 ne vorbesc despre relația noastră cu Dumnezeu, iar următoarea secțiune formată din vs. 19-34 ne vorbesc despre relația noastră cu lumea în care trăim.

Domnul Isus continuă tema din capitolul precedent, și anume, neprihănirea credinciosului care este total opusă neprihănirii oamenilor religioși ipocriți: *Luați seama să nu vă îndepliniți neprihănirea voastră înaintea oamenilor, ca să fiți văzuți de ei; altminteri, nu veți avea răsplata de la Tatăl vostru care este în ceruri* (v. 1).

Întrebă: De ce Domnul Isus pune atât de mult accent pe neprihănirea care trebuie să fie prezentă în viața ucenicilor Lui, în opoziție cu neprihănirea fariseilor și a cărturarilor din vremea respectivă?

Răspuns: Prin această diferențiere Domnul Isus pune în contrast neprihănirea adevărată și cea falsă. Ucenicii pe de o parte, și fariseii și cărturarii, pe de altă parte, reprezintă în această discuție două modele. Ucenicii îi reprezintă pe creștinii sinceri, având o viață schimbată și curățită prin acceptarea Domnului Isus ca Domn și Mântuitor, pe când fariseii și cărturarii îi reprezintă pe creștinii ipocriți, falși, care duc o viață duplicitară, și care în viața publică par să fie creștini născuți din nou, în viața lor privată însă arată că, de fapt, nimic nu s-a întâmplat cu adevărat.

Totodată, scopul acestei sublinieri (neprihănirea ucenicilor în contrast cu neprihănirea fariseilor), ne ajută să luăm bine seama la avertismentul Domnului Isus cu privire la intrarea în Împărăția lui Dumnezeu (vezi 5:20).

Întrebă: De ce așteaptă Dumnezeu de la noi să fim miloși cu cei aflați în nevoie?

Mila este un atribut dumnezeiesc. Încă din vremea profeților Dumnezeu Și-a învățat poporul că înaintea Lui, mila și bunătatea prețuiesc mai mult decât jertfele care sunt aduse pe altar (Osea 6:6; Mica 6:8).

Mila trebuie să fie și o caracteristică a vieților noastre înnoite. Exprimarea vizibilă a milei însă este milostenia, care este o roadă a Duhului Sfânt (facerea de bine). Ea este o exprimare a recunoștinței noastre înaintea lui Dumnezeu, pentru îndurarea pe care El a avut-o față de

noi. Atunci când ea izvorăște dintr-o inimă nouă, curățită de Domnul Isus, atunci milostenia va fi făcută dezinteresat (v. 2-4).

Începând cu versetul 5 evanghelistul Matei ne prezintă perspectiva nouă pe care ne-o oferă Domnul Isus legat de rugăciune: *Când vă rugați să nu fiți ca fățarnicii cărora le place să se roage stând în picioare în sinagogi și la colțurile ulițelor; pentru ca să fie văzuți de oameni.* Termenul „fățarnic“ face referire la farisei și cărturari (vezi și Matei 23:13, 14, 15, și cont.). Cuvintele Domnului Isus în acest caz nu vizează poziția fariseilor, ci atitudinea inimii lor în timpul rugăciunii. Motivul pentru care se rugau ei în public era pentru a fi văzuți și apreciați de oameni.

Atrage atenția asupra motivației rugăciunilor noastre. Rugăciunea nu trebuie făcută pentru a ne lăuda în fața oamenilor cu frumusețea cuvintelor folosite (vezi vs. 7, 8) sau pentru a-i mostra pe cei cu care avem probleme. Rugăciunea înseamnă vărsarea sufletelor noastre înaintea lui Dumnezeu.

Acest lucru nu exclude și aspectul poziției în care ne rugăm. Dumnezeu așteaptă ca noi să ne închinăm atât cu mintea și inima noastră cât și prin trupul nostru. Rugăciunea cu mâinile în buzunare de exemplu, nu este o poziție care să-L onoreze pe Dumnezeul Cel sfânt.

2. Ce să ne rugăm? (Matei 6:9-15)

Atrage atenția asupra modelului de rugăciune folosit de Domnul Isus și anume, rugăciunea „Tatăl nostru“. Prima parte a rugăciunii se focalizează pe Persoana și lucrarea lui Dumnezeu iar abia apoi sunt amintite nevoile noastre.

Multe din rugăciunile care sunt rostite se focalizează mai mult pe nevoile personale și nu pe Persoana lui Dumnezeu. Rugăciunea multor creștini devine o lungă listă de rugăminti personale, din care lipsește cu desăvârșire lauda și glorificarea lui Dumnezeu pentru ceea ce este El și pentru ceea ce face în fiecare zi.

Domnul Isus începe această rugăciune prin a ni-L prezenta pe Dumnezeu atât ca Tatăl al nostru cât și Domnul nostru. El este Creatorul nostru dar și Stăpânul vieților noastre, Cel care este sfânt și care ne chiamă și pe noi să trăim în sfințenie: *Tatăl nostru care ești în ceruri! Sfințească-se Numele Tău* (v. 9b).

Întrebă: Cum putem defini Împărăția lui Dumnezeu? Pornește de la expresia din versetul 10: *vie împărăția Ta; facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ.* Pentru ca Numele lui Dumnezeu să fie sfințit este nevoia de venirea Împărăției lui Dumnezeu iar lucrul acesta este posibil prin lucrarea fiecărui credincios.

Subliniază opoziția Împărăția lui Dumnezeu-împărăția diavolului. Ambele sunt de natură spirituală. Oamenii care trăiesc încă în păcat sunt în împărăția celui rău. Propovăduirea Cuvântului și lucrarea Duhului Sfânt nu face altceva decât să lărgească hotarele Împărăției lui Dumnezeu în viața celor care primesc Vestea bună. Putem spune așadar că Împărăția lui Dumnezeu este locul în care se face voia lui Dumnezeu.

Rugăciunea Domnească continuă cu trei cereri care vizează nevoile noastre fizice, mentale și spirituale. Nevoia noastră fizică este rezumată în cuvintele: *Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi* (v. 11).

Această cerere implică cel puțin două aspecte. Primul este acela că noi îi cerem lui Dumnezeu lucrurile de care avem cu adevărat nevoie și care ne sunt necesare. Rugăciunea nu trebuie să se transforme într-o listă de mofturi, ci într-o rugăciune pentru nevoi reale și imediate.

Al doilea aspect este legat de recunoașterea lui Dumnezeu ca fiind Singurul care ne poate binecuvânta. Cerându-I lui Dumnezeu pâinea de toate zilele, indirect spunem: „Sunt conștient că numai Tu îmi poți da tot ce am nevoie pentru existența mea pe acest pământ, de aceea mă rog Ție“.

Nevoia mentală este exprimată prin cuvintele: *Și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri* (v. 12). Lipsa iertării este o cursă în care sunt prinși mulți semeni de-ai noștri. Neiertarea este prezentă în viața acelor persoane care încă nu au înțeles pe deplin lucrarea Domnului Isus de la Calvar. Acolo ne-a fost dăruită în dar iertarea pentru vinovăția noastră. Abia atunci când înțelegi cât de mult ți s-a iertat, ești gata să ierți și tu la rândul tău pe cei care-ți greșesc. Nevoia spirituală este rezumată prin cuvintele: *și nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăvește de cel rău* (v. 13a). Cuvintele Domnului Isus fac referire la faptul că noi trebuie să ne rugăm lui Dumnezeu ca să ne ferească de situațiile în care putem fi expuși atacurilor celui rău.

3. Cum să postim? (Matei 6:16-18)

Pe tot parcursul Predicii de pe Munte, ucenicilor li se aduce aminte de modul greșit în care fariseii și cărturarii se închină înaintea lui Dumnezeu, și li se prezintă modul corect în care ei trebuie să vină la închinare. Acest mod greșit nu viza forma, ci fondul problemei. Tot ceea ce făceau fariseii și cărturarii avea ca scop mai degrabă lăudarea și aprecierea lor de către oameni, și nu de către Dumnezeu. În cazul acesta, ei aveau de grijă să arate tuturor, prin aspectul exterior, că ei sunt în post și astfel, să fie apreciați de ceilalți oameni.

Atrage atenția asupra scopului postului în viața credinciosului. Timpul de post nu trebuie să devină un prilej de reclamă din partea noastră și de laudă din partea altora pentru noi, ci un timp intim al părtășiei noastre cu Dumnezeu, în care stăm înaintea Cuvântului Lui, cercetându-ne mai mult sufletul decât trupul. Postul nu trebuie să fie un prilej de cuantificare al timpului petrecut în abținere de la mâncare și băutură. Postul nu trebuie să se transforme într-o povară („Iarși trebuie să postesc!“) și nici într-un exercițiu mecanic, golit de conținut („Azi e vineri, să nu uit că e ziua de post“). Postul nu este o modalitate de a-L obliga pe Dumnezeu să-mi rezolve o anumită problemă, ci un timp în care stau înaintea Lui pentru sfințire, călăuzire și iluminare.

4. Beneficiile stăruinței (Matei 7:7-12)

Atrage atenția asupra diferenței dintre „lucruri bune“ și „lucruri rele“. În rugăciunile lor, oamenii Îi cer multe lucruri lui Dumnezeu. Domnul Isus ne asigură că Dumnezeu nu ne va da tot ce-I cerem, ci doar lucrurile bune.

Atunci când nu căpătăm ce am cerut, înseamnă că: a) trebuie să stăruim și să avem răbdare (v. 7); b) trebuie să ne gândim dacă nu cumva ceea ce am cerut nu este spre folosul nostru (v. 9, 10); c) trebuie să ne încredem în Dumnezeu și să-L lăsăm pe El să lucreze la vremea potrivită (v. 11).